

— Той каза, че ако съм нарушил поне веднъж закона, за да въздамъ добро . . . И-хъ! Дяволъ проклетъ! Вѣро, лошо ми е. Повикай децата. И Ваню. Искамъ да ги видя събранн. Иди, иди.

Жена му стана. Не само думитѣ му, но цѣлиятъ му видъ, едновременно смиренъ, сподавенъ, и тревоженъ, я уплаши. Тя се повлѣче, колкото можеше, да повика децата, да не би да му стане по-лошо и да останатъ безъ последна бащина прошка.

Когато тя излѣзна отъ стаята, болниятъ втреничено се вгледа предъ себе си. Тамъ до масата, стоеше етажерката съ книги и най-отгоре — законикътъ. Той го гледаше съ тревога. Цѣлъ животъ съ него въ ржце, а ето сега, въ последнитѣ часове, се усъмни въ него. И заради него да бжде осжденъ на вѣки вѣковъ! Той почна да диша бързо и студена потъ изби челото му. Мислитѣ му се бъркаха и го отнасяха. А той се мжчеше да се задържи тука, да си припомни поне единъ случай отъ миналото. И ужасътъ все по-силно го душеше.

Когато въ стаята дойдоха децата и старата, той вече блънуваше съ гласъ. Очитѣ му понѣкога се отваряха, поглеждаха за мигъ и пакъ се затваряха. А тѣ, ту единъ, ту другъ, безсмислено запитваха.

— Татко какъ си? Познавашъ ли ни?

Старецътъ само клатѣше глава и бързо-бързо дишаше. Когато дойде Ваню сложиха му инжекция съ камфоръ. И той малко се посъвзе. Все пакъ Ваню каза на майка си да повикатъ свещеникъ. Като чу това, болниятъ трепна уплашено и нѣколко пжти извика.

— Още не, не! . . . Не съмъ готовъ! Не, не! Не съмъ си спомнилъ.

— Какво? — попитаха въ единъ гласъ всички.